

Kedves Testvéreim!

„A reménységnek Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővelkedjete a reménységben a Szent Lélek ereje által.“ (Róm. 15 : 13.)

„Mert reménységben tartattunk meg; a reménység pedig ha láttatik nem reménység; mert amit lát valaki miért reményli is azt? Ha pedig amit nem látunk, azt reméljük, békességes türéssel várjuk.“ (Róm. 8 : 24—25.)

A mai időben sok az elcsüggedt, kétségbeesett lélek, aki tétován, kételkedőn, ijedten néz a jövő sötétedő felhőjé felé. Sok az ölbetett kézzel kétségeskedő szív, ki rettegvé várja a vihar elvonulását. Sok a mindenről lemondó, fejvesztett ember, aki a némtörődömség letargikus állapotából kiáltja embertársai felé: Hagyjatok fel minden cselekedettel, akarással, igyekezettel, építéssel, tervvel, hiszen minden hiába való.

Ezeknél az embereknél szertefoszlott az éltető, a buzdító, a biztató remény. Igen szerte foszlott, mert ebbe a világba, s ennek a világnak erőibe, értékeibe, ajándékaiba, kincseibe vetették reménységüket.

Milyen más az a reménység, amelyről nekünk az ige beszél. A mi reménységünk Isten-től van. A reménység Istenétől, az örök Istentől, kinek nem árthat földi hatalmasság, kit el nem érhet a legmagasabban járó repülő, kire le nem sújthat a legrettenetesebb bomba sem. Minket Ő tölt el örömmel és békességgel, mi az ő Szent Lelke által bővelkedünk a reménységben.

Igen testvér! Most amikor nyugtalanító a jövő, mikor bizonytalan a holnap, mikor kétségessé a küzdelem kimenetele, mi bővölködünk a reménységben. Bizony bővölködünk, mert tudjuk, hogy életünk intézője a mi mennyei Atyánk, ki mindent javokra intéz azoknak, kik őt szeretik. És éppen azért van reménységünk, mert kilátástalan a jövő, éppen azért járunk reménnyel telten, mert semmit sem láthatni a bekövetkezendőkből. Reménységünkben öröm, békesség van, mert Isten, a mindenekfelettvaló, igazgatja a mindenséget, s készítette el a benne hívő gyermekei útját az ő Szent Fia által. Mi tudjuk, mi bizonyosak vagyunk felőle, hogy Isten személyesen igazgatja a mindenséget, jóságos szándéka szerint kormányozza a világot, s irányítja annak folyását, mindeneket úgy intézve, hogy az végezetül jól legyen. Ezért nem lankadunk, sőt bővölködünk reménységünkben.

Ebben a reménységben tartatunk meg!

Igen, ebben a reménységben még soha meg nem szégyenültünk. A tizenegy ifjúból egyet behívtak katonának, de Ő tud gondoskodni és intézkedni: kettőt küldött helyébe. Így most 12-en vagyunk.

Tizenkét ifjú lélek áll a válaszüton. Küzd, harcol önmagával; mérlegeli a világ csábításait; leszámol, szembefordul a test kívánságaival; viaskodik, tusakodik a bűneivel és a Sátán kísértéseivel. Nagy harc ám ez Testvér! Légy velünk a küzdelemben. Imádságod nagy segítő eszköz. Hordozd hát imádságodban a 12 evangélikus, magyar ifjút. Különösen imádkozzunk értük febr. 29., márc. 1. és 2-án, amikor ezen a három napon Csepregi Béla lelkésztestvérünk tart evangélizációt számukra. Ki kell könyörögnünk az Úrtól az ő újjászületésüket.

A február hónap teljesen a munka jegyében folyt le. Előadónk naponként párjával is érkeztek, szinte óránként váltották egymást, pazarul kitarva és szórva az ifjúság előtt azokat a karizmákat, melyeket Istentől kaptak.

A 12 ifjú pedig megtelik értékkel, megtermékenyül hittel, hogy szolgálatára legyen az Istennek és a magyar újjászületésnek.

Népfőiskolai munkánk március hónapban be is fejeződik. Március 19-én vasárnap délután lesz évzáró ünnepélyünk, amely egyszersmind népfőiskolások találkozójává is lehet, amennyiben a jó Isten úgy akarja. Ezen ünnepi alkalomra testvéreinket szeretettel hívjuk és várjuk.

Barátaink közül többen meg is látogattak bennünket, s így a személyes ismeretség által szorosabbá lett a kapocs, amely mindnyájunkat az Úr ügye szolgálatába állít. Látogatóink között üdvözölhettük báró Radvánszky Antal urat is, ki részletesen érdeklődött intézetünk belső élete, munkája, ügyei, nehézségei és jövője iránt. Távozásakor örömeinek és elismerésének adott kifejezést a látottak és a hallottak fölött.

A népfőiskola szolgálatáról és áldásos munkája helyes irányáról beszél nekünk a Z. 112. tábori számról érkezett 78 P pénzküldemény. Kurucz János tizedes, volt népfőiskolás ifjú, Oroszországból a zsoldját elküldte adományként Nagytarcsára, az ő kedves népfőiskolája támogatására. A szegény özvegy asszony két fillérje ez az összeg, amely a legkedvesebb az Úr előtt, hiszen ő mindenét odaadta.

Egy másik volt népfőiskolás így ír levelében: Szeretettel és népfőiskolás szívem minden melegével köszöntöm a kedves, örökké emlékezetemben élő nagytarcsai népfőiskolát. Én is ott a nagytarcsai falak között ébredtem fel a nagy kábulatból, a vészes álomból... Ma különösen látom, milyen missziói szolgálat a népfőiskola munkája, azért nagy öröm számomra, ha beszélhetek róla. Boldog lennék, ha megkaphatnám a népfőiskola diapositív lemezeinek sorozatát, hogy azt bemutathatnám a népfőiskolát és az ott folyó áldásos munkát.

Igen kedves sorokat kaptunk egy vasárnapi iskolavezető leánytestvérünktől is, ki egy nyáron itt Nagytarcsán végezte a vasárnapi iskolai vezetői tanfolyamot. „Azóta mindig nagy szeretettel gondolkodom Nagytarcsára és szolgálom a népfőiskola ügyét ismerőseim körében.” Most vasárnapi iskolás 14 növendéke szülei címét küldte el, kikkel személyesen beszélt a népfőiskoláról s hiszi, hogy belépnek a nemes ügy támogatói közé.

Íme a vetés kikelt; növekszik, érik, hogy gyümölcsöt teremjen. Milyen csodálatosan tudja Isten munkába állítani azokat, kik reményüket Ő benne vetik.

A reménység beteljesedése.

Ez az intézet a reménységből és a reménységre épült. S ez a legbiztosabb és legszilárdabb fundamentum, mert a mi reménységünk Istentől van. Ezért van, hogy beteljesedik munkánkhoz, terveinkhez fűzött reménységeink. Szükségleteinkre a fedezet a mi reménységünk, amely csodálatosan valóra válik minden hónapban. Ennek bizonyságaképpen hozza a posta mindennap a csekkes borítékot. Hálásan köszönjük minden testvérünknek hozzánk juttatott adományát.

Külön mondunk köszönetet az Óbuda-Újlaki Ev. Egyházközségnek 160 P-s alapítványáért, valamint özv. Lucchasi Róbertné testvérnőnknek, szeretett férje emlékére küldött 150 P-s ajándékáért.

Jankovich Éva testvérnőnk két csomag könyvet, körményesi Fiáth Béla testvérünk az Evangélikus Élet 1943-as évfolyamát küldötte ajándékkul könyvtárunk részére. Mindkettőjüknek ajándékaikért hálás köszönetünket fejezzük ki.

Végül köszönöm a testvérek azon válaszsorait, melyeket az előbbi körlevelemben írt, a közösség megerősítése és bensőségesebbé tétele céljából elmondottakra kaptam.

Úgy szeretném és azért imádkozom, hogy a havonként küldött körlevelünket egy testvér se fogadja kellemetlen teherként, hanem várja türelmetlenül, mint igaz, őszinte testvér, a reá szeretettel gondoló hálás testvérnek üzenetét.

A reménységnek Istene pedig töltsé be minden imádkozó és adományozó testvérünk szívét, e nehéz időkben is, bizakodással és béketűréssel az Úr Jézus Krisztus által.

Nagytarcsa, 1944. március hó.

Hittestvéri szeretettel

Tóth László

népfőiskolai igazgató.